

Res Claritatis MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník VIII., číslo I

9. I. 2011 / neprodejné

Z OBSAHU	Co jiného hledá naše srdce... Vánoční poselství Benedikta XVI.	04
	Pohled z Říma: Bez zpytování svědomí se neobejdeme	06
	Postavme se teroru proti křesťanům! Vánoční výzva a petice	10
	„Nestydím se vydávat svědectví...“ Velká čtenářská soutěž	14

TRADICE OTCŮ

Z kázání připisovaného svatému knězi Hippolytovi († 235)

K Janovi přišel Ježíš a byl od něj pokřtěn. Jaká neuvěřitelná událost! Nekonečný proud, který oblažuje Boží obec, je omýván trochou vody. Nepochopitelný pramen, jenž dává vzestát životu všech lidí a nemá konce, se ukryl ve skrovných a pomíjejících vodách.

Ten, jenž je všude přítomen a nikde není nepřítomen, nepochopitelný andělům a neviditelný lidem, přichází podle vlastního rozhodnutí ke křtu. *A hle, otevřelo se mu nebe a ozval se hlas: To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení. [...]*

To je můj milovaný Syn: onen hladový, jenž živí tisícové zástupy; zemdlený, jenž zemdlené občerstvuje; nemá, kam by hlavu položil, a všechno řídí svou rukou; trpí, a léčí utrpení; na jeho hlavu dopadají políčky, a jeho darem světu je svoboda; jeho bok je proboden, a on napravuje bok Adamův.

Otec nesmrtnosti seslal na svět nesmrtného Syna, své Slovo; ten přišel k lidem, aby je omyl vodou a Duchem. Když nás obnovil k neporušitelnosti duše i těla, vdechl do nás ducha života a obklopil nás ze všech stran neporušitelnou výzbrojí.

Jestliže se tedy člověk stal nesmrtným, bude i bohem. A jestliže se obnoven koupelí vody a Ducha Svatého stává bohem, seznáváme, že po zmrtyvýchvstání bude také Kristovým spoludědicem. Proto jako hlasatel dávám na vědomí a volám: Přistupte všechna pokolení národů k nesmrtnosti, kterou dává křest. [...]

Kdo tedy s vírou sestupuje do této koupelie znovuzrození, odřiká se ďábla a spojuje se s Kristem; odmítá nepřitele a vyznává, že Kristus je Bůh, svléká otroctví a odívá se darovaným synovstvím; od křtu se navrácí jasný jako slunce a vyzařuje paprsky spravedlnosti; a co je nejdůležitější, stává se synem Božím a spoludědicem Kristovým.

Tu es Petrus... Bazilika sv. Petra v Římě. Foto: Freemages, Christophe Eyquem

Evropo, žij v Jahvově světle!

Novoroční slovo biskupa Andrease Launa

Vídeňský kardinál Christoph Schönborn prohlásil v roce 2008 ve svém kázání v Jeruzalémě, že „Evropa v posledních čtyřiceti letech řekla třikrát NE své vlastní budoucnosti. Poprvé v roce 1968 odmítnutím *Humanae vitae*. Podruhé v roce 1975, kdy Rakousko a celou Evropu zaplavila legalizace potratů. A potřetí schválením ‚homosňatků‘. To je třetí NE budoucnosti a životu. Nejedná se především o morální otázku, ale o fakta: Evropa vlastně umřela, protože řekla životu NE.“

To je pravda, ať už si o tom myslí kdokoli cokoli. Tímto způsobem se ničí život, zabraňuje se mu a oslavuje se jeho absence! Pokud Evropa dále půjde touto cestou, podle demografů nevyhnutelně zemře, aniž by se jí někdo vojensky zmocnil nebo ji osídlily jiné národy.

„Je to tak zlé?“ odpoví mnozí a jsou pyšní na svoji chladnokrevnost! Ne, není. V této otázce také nejde o nějakou formu

rasismu. Evropa je mnohem více, je to nádherný kontinent obdarovaný židovstvo-křesťanským dědictvím a s ním spojenou lidskostí i hodnotami: poselstvím o důstojnosti každého člověka, jeho svobodě, právu na život, svatosti manželství a rodiny, právu rodičů na rozhodnutí.

Tak se zrodila nová, jedinečná idea státu: stát není podřízen náboženství, ale zároveň občané nejsou pouhými příjemci rozkazů státní moci! Všechny tyto úsudky a hodnoty, které činí život lidským a hodným žití, vycházejí z velké Evropy postavené na různých kopcích, které dohromady tvoří sounáležící pohoří: na Sinaji a Golgotě v Izraeli, na Areopagu a na Kapitolu, v Aténách a v Římě! To je „naše“ milovaná Evropa. Může zaniknout a zůstat uchována nanejvýš v muzeích lidí vyznávajících úplně jiné náboženství nebo ideologii. To je důvod k plá-

Dokončení na str. 2

Foto: holyinnocentslongbeach.blogspot.com

Dokončení ze str. 1

či, jak to udělal Ježíš na Olivové hoře, kde plakal nad Jeruzalémem: „Evropo, kdybys věděla, co by ti skutečně pomohlo, co tě dělá lásky hodnou, co tě opravňuje k tomu, abys šířila svoje hodnoty pocházející od Boha do celého světa – ne zbraněmi, ne lidskou mocí, ale skrze svědectví pravdy a tvého vlastního života.“

Tuto Evropu chceme zachránit, chceme, aby přežila a splnila své poslání – pro všechny ostatní národy, které s radostí přijímáme jako bratry a sestry. Ovšem s jedinou podmínkou: Oni přijdou, aby v Evropě žili, a ne ji zničili. Ba co více: Měli by nám pomoci ji znovu vybudovat proti ateistické nenávisti k životu.

Mělo by se naplnit proroctví proroka Izaiáše, které se hodí na dnešní Evropu: „Na konci Evropy se stane, že skála, na níž Ježíš vybuďoval svoji Církev, bude postavena přes hory a bude čnít nad všemi ostatními pahorky, Sinají, Areopagem a Kapitolem. Pak se k ní budou hrnout všechny národy, pak přijdou četné národy a řeknou: ‚Poďte, vystupme na Jahvovu horu, do domu Jakubova Boha, ať nás naučí svým cestám a ať chodíme po jeho stezkách.‘ Vždyť odtud přichází zákon a Jahvovo slovo. On bude rozsuzovat mezi národy, on bude rozhodčím četných národů a nechá vzejít nové, lidské a životu přátelské Evropě, v níž budou moci lidsky žít všichni, i jinověrci, chránění zákonem Božím proti všem útokům na člověka. Ony zlámou své meče a překovají je v radlice i svá kopí ve vinařské nože. Národ proti národu už nepozvedne meč, už se nebudou učit vést válku. Evroppo, postavená na svých čtyřech horách, nech nás žít v Jahově světle!“

Mons. Andreas Laun OSFS
salzburský světící biskup
z němčiny přeložila Kateřina Ucháčová

Poprvé zdokumentováno: Netolerance a diskriminace vůči křesťanům v Evropě

Na veřejném zasedání na téma „Náboženská svoboda“, které bylo začátkem prosince zahájeno ve Vídni, byla organizací *Observatory on Intolerance and Discrimination against Christians in Europe* poprvé zveřejněna pětiletá analytická zpráva. Obsahuje detailní popis tohoto relativně mladého evropského fenoménu, rovněž překvapující citáty evropských osobností a dále mezinárodní dokumenty na téma lidská práva. Ve zprávě nalezneme příklady různých druhů netolerance a diskriminace.

Ředitelka archivu dokumentů (*Observatory*) dr. Gudrun Kuglerová říká: „Pracujeme na tom, abychom si tento vzrůstající problém v Evropě v prvé řadě všichni uvědomovali, což by už samo o sobě mohlo vést k jeho zmírnění. Naším cílem jsou stejná práva pro všechny, včetně křesťanů.“ Archiv dokumentů má k dispozici webovou stránku, na níž jsou systematicky uváděny příklady, kde jsou křesťané nebo křesťanská společenství v Evropě vylučováni z veřejného života nebo znevýhodňováni.

Mario Mauro, poslanec Evropského parlamentu a zástupce Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě, píše na téma náboženská svoboda: „Uvedené příklady ukazují..., že k diskriminaci křesťanů nedochází jenom v zemích, kde křesťané tvoří menšinu, ale že případy netolerance a diskriminace existují jak západně, tak také východně od Vídně, a to přitom neuvažujeme o násilném pronásledování, kterému jsou vystaveny křesťanské farnosti mimo státy, které se sdružují v Organizaci pro bezpečnost a spolupráci ve Evropě.“ Mauro zakončil svoje zamyšlení k tématu náboženská svoboda výzvou, aby si lidé uvědomovali význam náboženské svobody a aby zajistili právo na svobodu svědomí a z toho vyplývající odmítání z důvodů svědomí. Je též mimo to nutné umožnit křesťanům plně se podílet na veřejném životě tím, že budou změněny odpovídající zákony, které podporují netoleranci vůči křesťanům.

Zpráva je sepsána v angličtině a je možno ji též dostat jako brožuru. Naše redakce připravuje její překlad do češtiny.

Zenit

Vánoční výzva a petice na obranu pronásledovaných křesťanů

Ve středu 22. prosince 2010 zveřejnili na svých internetových stránkách časopis *Duše a hvězdy*, občanské sdružení Res claritatis a Mladí křesťanští demokraté (MKD) *Petici na podporu pronásledovaných křesťanů*, kterou doprovází *Vánoční výzva: Postavme se teroru proti křesťanům!*

Předkladatelé petice Petr Jurčík (MKD), Ignác Pospíšil, vydavatel časopisu *Duše a hvězdy*, a Ondřej Vaněček za občanské sdružení Res Claritatis vyjadřují své znepokojení a pobouření nad silícím pronásledováním křesťanů ve světě a vyzývají české politiky a obhájce lidských práv, aby mu věnovali více pozornosti.

Zároveň také plánují veřejné shromáždění, které se má uskutečnit v Praze 18. ledna 2011, kdy začíná Týden modliteb za jednotu křesťanů.

Více informací najdete v tomto čísle *RC Monitoru* na str. 10.

Res Claritatis

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Belgie: Bruselský arcibiskup atakován kvůli svým poznámkám o AIDS

Nový bruselský arcibiskup Andre-Joseph Leonard začal být napadán homosexuálními skupinami a odsuzován premiérem poté, co řekl, že AIDS je následek rizikového sexuálního chování včetně homosexuálního. Ve své knize napsal: „Jestliže špatně zacházíte s životním prostředím, ono na oplátku špatně zachází s námi. A když špatně zacházíte s lidskou láskou, asi se to projeví ještě více.“ AIDS lze pravděpodobně považovat za jakousi ze samé podstaty věci plynoucí spravedlnost; vynošení se AIDS byl přirozený důsledek rizikového sexuálního chování.

Právník jménem homosexuální lobby podal žalobu proti arcibiskupovi kvůli „homofobním výrokům“ a „porušením antidiskriminačního zákona“. Yves Leterme, belgický ministerský předseda a katolík jen podle jména, je mezi těmi, kdo arcibiskupa odsuzují. Pro nesouhlasný postoj už rezignoval arcibiskupův tiskový mluvčí a někteří belgičtí biskupové se od něj distancovali. Skupina učitelů na notoricky liberální Katolické univerzitě v Lovani šíří petici vyzývající arcibiskupa k rezignaci z funkce kancléře univerzity.

HPŽ ČR

Největší morální defekt západního světa

Jasná slova ohledně umělých potratů vyslovil herec James Caviezel pro jedny španělské noviny. Herec James (Jim) Caviezel, který hrál Ježíše ve filmu Mela Gibsona *Utrpení Krista*, potvrdil v jednom interview, že potrat pro něj představuje „největší morální defekt západního světa“.

Reportér španělských novin *Sembrar* se přímo zeptal Caviezela: Co je podle vašeho názoru největším morálním defektem západního světa? „Zcela jasně potrat,“ odpověděl Caviezel.

„Jak řekla Matka Tereza,“ pokračoval Caviezel, „potraty povedou svět do atomové války.“ Král Hunů Attila nezabíjel ve válce jen muže, ale také ženy a děti a otevřel tak svět vyššímu stupni násilí než kdy předtím. Nicméně „potraty jdou ještě dál: Když matka sama zabije svého syna, obrací se proti vlastní přirozenosti, proti vlastnímu instinktu. V této souvislosti se mluví o „svobodné volbě“, ale když to činí žena, když ničí život svého nenarozeného dítěte, pak jsme došli k limitu. Stupeň zla se už nemůže vyšplhat výš.“

Ve Spojených státech bylo od roku 1973 provedeno 50 miliónů potratů, to je počet mrtvých během druhé světové války. Demografický trojúhelník se obrátil. Další na řadě bude „takzvané právo zemřít“ v podobě eutanazie, míní Caviezel.

Katolík James Caviezel adoptoval dvě postižené čínské děti. Ve Španělsku se zdržuje proto, aby propagoval svůj nejnovější film *The Stoning of Soraya M.*

LifeSite News

Svatořečení mučedníků války

Papež Benedikt XVI. autorizoval materiál Kongregace pro kauzy světců, schválil dekrety uznávající mučednictví lužickosrbského kněze P. Alojse Andrického, který zemřel v Dachau, a šesti kněží zavražděných za španělské občanské války pro víru.

P. Alojs Andricki, narozený v lužickém městečku Radwor (německy Radibor), zahynul v Dachau roku 1943.

Diecézní kněží José Nadal y Guiu narozený roku 1911, a José Jordán y Bleuca byli zavražděni z nenávisti k víře 12. srpna 1936.

P. Miguel Faúndez López a Baltasar Mariano Muñoz Martínez, oba minorité, Pedro Sánchez Barba, terciář sekulárního řádu Františka z Assisi a Fulgencio Martínez Garcia, kněz téhož řádu, byli zavražděni z nenávisti k víře roku 1936.

ACI Prensa

SLOVO KNĚZE

Chvála Kristu a Panně Marii. Naše Země prošla 3. ledna ve 20.00 hod. perihéliem – tj. místem, kdy je Slunci nejbliž. V té chvíli přijímá o 7% slunečního záření více než na opačném konci oběžné křivky. Tak i tato skutečnost nám může symbolizovat Boží blízkost v době vánoční. O Vánocích nás Boží láska nově ozářila. Je to světlo vnitřní, které nám pomáhá ve všem vidět smysl a nad vším vnímat Boží prozřetelnost. Je to též oživující síla, která navrácí život a naději nám, kteří jsme kdysi byli od Boha daleko.

Boží Syn se stal z lásky k nám malým dítětem, abychom mu porozuměli a vděčně a bez obav ho přijali. Krása a velikost této události nás přímo vybízí vydávat o ní svědectví. Podobně jako stařec Simeon či prorokyně Anna při pohledu na Dítě v jeruzalémském chrámě radostně dosvědčovali příchod Mesiáše, tak i my můžeme nést dál radostnou zprávu, že milující Bůh je s námi. Jak milý a útěšný je hlas posla, který přináší radostnou a osvobozující zvěst. Mnoho lidí v Čechách, na Moravě a Slezsku nezná našeho Pána, protože jim dosud nikdo hodnověrně o Ježíši nesvědčil. Víra je z hlásání, píše apoštol Pavel v dopise Římanům, a hlásání se děje slovem o Kristu...

Naše Země se blížila Slunci, od něhož přijímá životodárné paprsky. Nyní se od něho zas vzdaluje, aby nesla část slunečního světla a tepla do temnoty kosmického prostoru. Je to obraz. Kéž i my, kdo jsme o slavnosti Narození Pána a slavnosti jeho panenské Matky načerpali nových milostí, rádi z tohoto bohatství dáváme druhým. Kéž se nebojíme být v novém roce horlivými hlasateli evangelia a svědčíme o Pánu nejen svým životem, ale také slovem.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců

Benedikt XVI. pronáší vánoční poselství z centrální lodžie baziliky sv. Petra. Foto: news.sympatico.ctv.ca

CO JINÉHO HLEDÁ NAŠE SRDCE, NE-LI PRAVDU, KTERÁ JE LÁSKOU?

Vánoční poselství Benedikta XVI. *Urbi et Orbi*

O slavnosti Narození Páně pronesl Svatý otec Benedikt XVI. na svatopetrském náměstí v Římě za přítomnosti asi 50 tisíc lidí tradiční vánoční poselství s požehnáním *Urbi et orbi*. Jeho znění vám zde přinášíme.

„*Verbum caro factum est*“ – „Slovo se stalo tělem“ (Jan 1,14).

Draží bratři a sestry, kteří mi nasloucháte v Římě a na celém světě, s radostí vám zvěstuji vánoční poselství: Bůh se stal člověkem, přišel, aby přebýval mezi námi. Bůh není daleko: je blízko, je dokonce Emanuelem, Bohem-s-námi. Není neznámý, má tvář, Ježíšovu tvář.

Poselství stále nové a vždy překvapivé

Je to poselství stále nové a vždycky překvapivé, protože překračuje naši každou – i tu nejmělejší – naději. Předně proto, že není jenom poselstvím: je událostí, je tím, co se přihodilo, co věrohodní

svědkové viděli, slyšeli a čeho se dotýkali v osobě Ježíše Nazaretského! Byli s Ním, viděli jeho skutky, slyšeli jeho slova a rozpoznali v Ježíšovi Mesiáše. Když jej spatřili Zmrtvýchvstalého, poté co byl ukřižován, dostalo se jim jistoty, že On, pravý člověk, byl současně pravým Bohem, jednorozeným Synem, který přišel od Otce, plný milosti a pravdy (srov. Jan 1,14).

Není jiné odpovědi než Láska

„Slovo se stalo tělem.“ Před tímto zjevením v nás vyvstává znovu otázka: jak je to možné? Slovo a tělo jsou skutečnosti, které stojí proti sobě. Jak se může věčné a všemohoucí Slovo stát křehkým a smrtelným člověkem? Není jiné odpově-

di než Láska. Kdo miluje, chce se sdílet spolu s milovaným, chce s ním být jedno. A Písmo svaté nám právě představuje velký příběh lásky Boha ke svému lidu, jenž vyvrcholil v Ježíši Kristu.

Ve skutečnosti se Bůh nemění. Je věrný Sobě samému. Ten, který stvořil svět, je tím, který povolal Abraháma a který zjevil svoje Jméno Mojžíšovi: Já jsem, který jsem... Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův... Bůh milosrdný a milostivý, shovívavý, velmi laskavý a věrný (srov. Ex 3,14–15; 34,6). Bůh se nemění, On je Láska odevždy a navždy. Je v Sobě samém společenstvím, Jednotou v Trojici, a každé jeho dílo a slovo směřuje ke společenství. Vtělení je vrcholem

stvoření. Když v Mariině lůně z Otcovy vůle působením Ducha Svatého povstal Ježíš, Syn Boží, jenž se stal člověkem, dosáhlo stvoření svého vrcholu. Pořádající princip universa, Logos, začal existovat v tomto světě, v určitém prostoru a v určitém čase.

Pouze ti, kdo se otevřou lásce, jsou prostoupeni světlem Vánoc

„Slovo se stalo tělem.“ Světlo této pravdy se zjevuje tomu, kdo jej přijímá vírou, protože je tajemstvím lásky. Pouze ti, kdo se otevřou lásce, jsou prostoupeni světlem Vánoc. Tak tomu bylo tu noc v Betlémě, a tak je tomu i dnes. Vtělení Syna Božího je událostí, ke které došlo v dějinách, ale zároveň dějiny přesahuje. V noci světa vysvitlo nové světlo, které se dává vidět jednoduchým očím víry, tichému a pokornému srdci toho, kdo čeká Spasitele. Pokud by pravda byla jenom matematickým vzorcem, v jistém smyslu by se sama vnucovala. Pokud je však Pravdou Láska, vyžaduje víru, přítakání našeho srdce.

Co jiného vlastně hledá naše srdce, ne-li Pravdu, která je Láskou? Hledá ji dítě svými odzbrojujícími a podnětnými otázkami; hledá ji mladík, který potřebuje nalézt hluboký smysl vlastního života; hledají ji muž a žena ve své zralosti, aby řídila a nesla jejich nasazení v rodině a práci; hledá ji starý člověk, aby dovršil svou pozemskou existenci.

Zvěst Vánoc je světlem pro národy, pro kolektivní putování lidstva

„Slovo se stalo tělem.“ Zvěst Vánoc je světlem také pro národy, pro kolektivní putování lidstva. Emanuel, Bůh-s-námi přišel jako Král spravedlnosti a pokoje. Jeho Království – jak víme – není z tohoto světa, a přece je důležitější než všechna království tohoto světa. Je kvasem lidstva: kdyby se ho nedostávalo, chyběla by síla, která pohání opravdový rozvoj: podnět ke spolupráci na obecném dobru v nezištné službě bližnímu, v mírumilovném zápase za spravedlnost. Víra v Boha, který chtěl sdílet naše dějiny, je neustávající pobídkou zapojit se do nich i uprostřed jejich protikladů. Je důvodem naděje pro všechny, jejichž důstojnost je pošlapána a znásilněna, protože Ten, který se naro-

dil v Betlémě, přišel vysvobodit člověka od kořene z každého otroctví.

Emanuel přišel osvobodit každého člověka

Kéž nově zazářilo světlo Vánoc v oné Zemi, kde se Ježíš narodil, a inspiruje Izraelce i Palestince při hledání spravedlivého a pokojného soužití. Útěšná zvěst o příchodu Emanuela ať utiší bolest a potěší ve zkouškách drahé křesťanské komunity v Iráku a na celém Blízkém východě, daruje jim útěchu a naději do budoucna a povzbudí představitele národů k činnorodé solidaritě s nimi. Ať se tak stane také k užítku těch, kteří na Haiti dosud trpí důsledky ničivého zemětřesení a nedávnou epidemií cholery. Stejně tak ať nejsou zapomenuti ti, kteří byli nedávno postiženi přírodními kalámitami v Kolumbii a Venezuele, ale také v Guatemala a na Kostarice.

Jak se může věčné a všemohoucí Slovo stát křehkým a smrtelným člověkem? Není jiné odpovědi než Lásky. Kdo miluje, chce se sdílet spolu s milovaným, chce s ním být jedno.

Narození Spasitele ať otevře perspektivy trvalého pokoje a autentického pokroku národům Somálska, Dárfúru, Pobřeží Slonoviny, posílí politickou a sociální stabilitu Madagaskaru, přinese bezpečí a respektování lidských práv v Afghánistánu a v Pákistánu, povzbudí dialog mezi Nikaraguou a Kostarikou a usnadní smíření na Korejském poloostrově.

Slavnost narození Vykupitele ať posílí ducha víry, trpělivosti a odvahy ve věřících církve v Číně, aby neklesali na mysli kvůli omezování své svobody náboženství a svědomí, vytrvali ve věrnosti Kristu a jeho Církvi a uchovali si živý plamen naděje. Láska Boha-s-námi ať daruje vytrvalost všem křesťanským komunitám, které trpí diskriminací a pronásledováním, a inspiruje politické a náboženské představitele, aby se zasadili o plné respektování náboženské svobody všech.

Rozjímějme toto obrovské tajemství lásky

Drazí bratři a sestry, „Slovo, jež se stalo tělem“ a přišlo přebývat mezi nás, je Emanuele, Bohem, který se nám stal bližním. Rozjímějme toto obrovské tajemství lásky, nechme osvitit svá srdce světlem, které září v Betlémské jeskyni. Požehnané Vánoce všem!

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)*

Přinášení Jezulátka při půlnoční mši svaté v bazilice sv. Petra v Římě. Foto: www.sanfranciscosentinel.com

BEZ ZPYTOVÁNÍ SVĚDOMÍ SE NEOBEJDEME

Papežovo setkání s kurií a kardinály

Ježíš utiňuje bouři. Evangelistař z Echternachu (11. stol.). Foto: imagebible.com

Kdyby před pár lety, nebo před několika desítkami let některý papež přirovnal Církev k ženě nádherné, leč pošpiněné hříchy kněží, byla by z toho senzace. Pamatujeme si ještě, jaké diskuse vyvolala poslední Křížová cesta Jana Pavla II., při níž kardinál Ratzinger přirovnal Církev k potápějící se lodi. Dnes ostrá papežova slova o hříších duchovenstva prošustí téměř bez povšimnutí. Zvykli jsme si na takové mluvení i psaní o kněžích. Hříchy hrstky zvrhlíků a zanedbání podobně nevelké části světového episkopátu dokázaly zaclonit normální, někdy velmi obětavý život většiny. Tak to ale přece být nesmí, vždyť kněžství a kněží jsou jednou z nejkrásnějších věcí, jaké Církev má. V souvislosti s kněžským rokem zakončeným loni v červnu to připomněl papež během tradičního předvánočního setkání s Římskou kurií. „Znovu jsme si uvědomili – řekl –, jak je úžasné, že lidské bytosti jsou autorizovány vyslovovat Božím jménem a plnou mocí slova odpuštění,

a jsou tak schopny proměňovat svět a život; jak úžasné je, že lidské bytosti jsou autorizovány vyslovovat slova konsekrace, v nichž Pán vtahuje do sebe kus světa, a tím jej proměňuje v jeho podstatě; jak krásné je stát lidem nablízku v jejich radostech a utrpeních, v důležitých i temných hodinách existence...“

Sváteční promluva k Římské kurií je vždy jednou z nejdůležitějších. Má charakter jakéhosi expoze, v němž papež shrnuje uplynulý rok v Církvě a zároveň určuje kurz pro budoucnost.

Tentokrát to bylo mimořádně těžké, protože uplynulý rok ocejovaly skandály kolem letitých kauz zneužívání mladistvých kněžími. Podobně jako v již zmíněné Křížové cestě Benedikt XVI. znovu přivolává obraz tonoucí lodi. Tentokrát oně z evangelií, v níž pluje spící Ježíš a učedníci jej prosí: Vstaň Pane, probuď svou moc a pospěš nám na pomoc. Hlavním cílem papežových slov je totiž povzbuzení. Pozornost věřících ob-

rací ke Kristu. Krásnými slovy definuje kněžství. A když připomíná vizi mystičky z 12. století, Hildegardy z Bingen, o kráse Církev rozedrané hříchy kněží, jako by chtěl upozornit, že Církev z podobného marasmu už nejednou vyšla. Je nicméně potřeba vzít nápravu vážně a začít se musí od zpytování svědomí. „Musíme se ptát, co pochybeného bylo v našem hlásání, v celém našem způsobu bytí křesťany, že vůbec mohlo dojít k něčemu takovému?“ Papež sám nedává vyčerpávající odpověď. Z jeho slov ale jasně plyne, že současná Církev je velmi náchylná a poddajná k vlivům zvenčí. Týká se to sexuality, ale také etiky jako takové. Jinými slovy, místo toho, abychom byli solí světa, sami jsme se nechali nasolit.

Pozitivní protíváhou papežových úvah nad krizí je místo věnované kardinálu Newmanovi, kterého beatifikoval v září během své návštěvy ve Velké Británii. Benedikt XVI. ho představuje jako člověka, který se dokázal během svého života několikrát obrátit, a to za cenu velikých obětí. Anglický konvertita nám připomíná váhu lidského svědomí. Právě svědomí je s to dovést člověka na cestu poslušnosti pravdě – připomíná Benedikt XVI.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

Pro Církev velmi těžký uplynulý rok shrnul papež v odvážné promluvě k Římské kurií. Vybízí v ní ke zpytování svědomí, ale připomíná také krásu kněžství.

ŽÁDNÍ NOVÍ DUCHOVNÍ?

Stát se chystá šetřit i na platech duchovních

Ministr kultury Jiří Besser se společně s předsedou České biskupské konference Dominikem Dukou, předsedou Ekumenické rady církví Joelem Rumlem a tajemníkem Federace židovských obcí Tomášem Krausem dohodli na zmrazení počtu duchovních. Máme se tedy přestat modlit za nová duchovní povolání?

V sobotu 18. prosince 2010 publikoval server *Novinky.cz* článek s titulkem „Církev dohodly se státem stop počtu duchovních, ušetří se“. V něm se čtenářům sděluje, „že v příštích čtyřech letech nebudou moci církev zaměstnávat více kněží, farářů, kazatelů a rabínů než letos na podzim“. Tuto informaci potvrdil i ministr kultury Jiří Besser, podle kterého bude jako strop sloužit stav z října 2010. A jakým způsobem má dle něj stát nárůst počtu duchovních omezit? Dohodou, kterou dobrovolně podepíší všechny církve financované ze státního rozpočtu. Podle informací se na zmrazení počtu duchovních dohodl ministr kultury společně s předsedou České biskupské konference Dominikem Dukou, předsedou Ekumenické rady církví Joelem Rumlem a tajemníkem Federace židovských obcí Tomášem Krausem.

Co to znamená? Máme se přestat modlit za nová duchovní povolání, když – jak se zdá – je jejich počet vyhovující a nemá se navyšovat?

Zvyšování počtu duchovních

V případě 17 církví jsou platy duchovních financovány ze státního rozpočtu. Jak ve svém článku server *Novinky.cz* uvedl, počty duchovních financovaných ze státního rozpočtu neustále rostou. Nejvíce se to týká katolické církve.

Jaká je pravda? Pojďme se podívat na přesná čísla. Podle oficiálních údajů ministerstva kultury (viz www.mkcr.cz) stát v roce 2000 financoval 3.500 duchovních, zatímco v roce 2009 již 4.755 duchovních. Celkově tak vzrostl počet duchovních o 36 %. V absolutních číslech nejvíce duchovních za oněch 9 let přibývalo Církvi římskokatolické (630 osob), což znamenalo nárůst o 26 % (tedy podprůměrný). V případě Církve českosloven-

ské husitské narostl počet státem financovaných duchovních o 54 %, u Federace židovských obcí o 60 %, Církve bratrské o 70 %, Apoštolské církve o 99 % a Jednoty bratrské dokonce o 106 %. S výjimkou Českobratrské církve evangelické (a miniaturní Luterské evangelické církve a. v.) se nárůst počtu duchovních týká všech státem financovaných církví.

Hlavní vinu na současnou situaci nese stát. Ten za více než 20 let nebyl schopen narovnat majetkové vztahy mezi církvemi a státem, tedy především vrátit alespoň část komunisty ukradeného majetku a případně vytvořit systém, jakým by církvím přispíval na jejich činnost.

Jak je toto vše možné? Zažívají české země období duchovního rozkvětu a nárůstu počtu duchovních povolání? Nebo církve uměle navyšují počty duchovních, aby státní rozpočet pořádně „podojily“?

Předně je třeba si uvědomit, že určitý nárůst počtu duchovních po roce 1989 byl zcela logicky spjat s přechodem do svobodné společnosti. Zda toto vysvětlení platí i pro období po roce 2000 již tak jednoznačné není.

Špatný zákon

Hlavní vinu na současnou situaci nese stát. Ten za více než 20 let nebyl schopen narovnat majetkové vztahy mezi církvemi a státem, tedy především vrátit alespoň

část komunisty ukradeného majetku a případně vytvořit systém, jakým by církvím přispíval na jejich činnost. Církev jsou v současné době stále financovány podle komunistického zákona č. 218/1949 Sb., o hospodářském zabezpečení církve a náboženských společností státem. Zákon byl přijat v roce 1949 jako nástroj pronásledování církve. Že Česká republika nebyla do dnešního dne schopna nahradit zákon novou právní úpravou, je velkou ostudou.

Komunistický zákon v sobě obsahoval institut tzv. státního souhlasu. Jen duchovní, s jejichž působením stát vyslovil souhlas, dostávali plat. Toto šikanózní ustanovení bylo po roce 1989 vypuštěno a církve získaly svobodu volně určovat, kdo je a kdo není duchovní.

Protože prostředky na platy duchovních jsou v současné situaci jediným významným státním zdrojem peněz pro církve – a vytvořit si vlastní zdroje v situaci, kdy stát stále zadržuje jejich historický majetek, není možné –, začaly mnohé církve této své zákonné svobody legitimně využívat a požadovaly od státu placení stále většího počtu duchovních. Typickým příkladem jsou např. pastorační asistenti katolické církve. Ty jsou základním dokumentem (oficiální dokument registrovaný ministerstvem kultury) označeni jako duchovní, a tudíž mají nárok na státní financování.

Jakkoliv se zdá nárůst počtu duchovních v případě některých církví podezřelý (a je zjevné, že existují i případy zneužití, kdy jedna osoba má civilní povolání a ještě dostává plat jako duchovní), je třeba zdůraznit, že toto chování církve je zcela v souladu se zákonem. Stát nemá ústavní povinnost poskytovat platy všem duchovním. Jestliže tak ale zákon stanoví, proč se divit církvím, že toho využívají?

Kdo ze systému profituje nejvíce?

Text na serveru *Novinky.cz* navozoval dojem, že nejvíce na systému profituje katolická církev. Jak ukazují čísla publikovaná na webu ministerstva kultury, není to rozhodně pravda. Pokud zohledníme počty věřících jednotlivých církví podle posledního sčítání lidu, pak zjistíme, že v roce 2009 stát na jednoho katolického věřícího vydal 328 Kč, zatímco na jednoho věřícího Apoštolské církve to bylo 10.269 Kč (!).

Omezení počtu duchovních

Nejpikantnější na celé věci ovšem je, že stát nemůže omezit počty duchovních jednotlivých církví. Čl. 16 odst. 2 *Listiny*

základních práv a svobod zaručuje církvím nezávislost na státu při ustavování duchovních. Pokud by ministr Besser chtěl po církvích, aby se k něčemu takovému zavázaly, porušil by český ústavní pořádek.

Možných řešení nárůstu prostředků vydávaných ze státního rozpočtu je celá řada. Předně je možné změnit zákon, na základě kterého se peníze platí. Je možné provést restituční církevní majetku a přijmout zcela nový systém státní podpory církví. Je také možné církve zcela přestat platit ze státního rozpočtu.

Nejméně vhodným způsobem ze všech je však ponechat v platnosti stávající legislativu a chtít po církvích, aby se

zřekly svých zákonných práv. Jistě, církve s tím mohou z mnoha legitimních důvodů souhlasit, samy ale zvyšují pravděpodobnost, že stát nepřistoupí ani k církevním restitucím.

RC Monitor bude situaci kolem platů duchovních sledovat, a jakmile bude znám text dohody, kterou stát s církvemi hodlá uzavřít, osloví odborníky, aby jej posoudili.

Zdeňka Rybová

Zdeňka Rybová je šéfredaktorkou *RC Monitoru* a viceprezidentkou *Hnutí Pro život ČR*.

RŮST K JEŽÍŠOVĚ LÁSCE, CTNOSTEM A SVATOSTI

Stanovisko Biskupské konference Keni k debatě na téma „papež a kondomy“

Ve světových médiích vzbudil velký ohlas výrok Svatého otce na téma kondomy vytržený z kontextu jeho nové knihy rozhovorů. Postoj Církve k této otázce dobře vysvětluje a shrnuje stanovisko keňských biskupů, proto jsme se rozhodli je přeložit a otisknout.

Zaznamenali jsme současné zprávy v mezinárodních i místních médiích o komentářích připisovaných Svatému otci, které dezinterpretují výroky papeže Benedikta XVI. o tématu sexuální morálky a boji proti infekci HIV/AIDS.

Nejprve bychom rádi objasnili pro pokoj mysli a správné vedení všem lidem a zvláště katolíkům pozici Církve ve vztahu k použití kondomu.

1. Znovu zdůrazňujeme a potvrzujeme, že pozice katolické Církve ohledně použití kondomu jako nástroje antikoncepce, tak i ve vztahu k závažnému problému infekce HIV/AIDS, se nezměnila a použití kondomu je jako vždy neakceptovatelné.

2. Zprávy médií nesprávně a bez kontextu citovaly papeže a banalizovaly hluboko

citlivé medicínské, mravní a pastorální aspekty problému HIV/AIDS a doprovázení infikovaných a postižených; zredukovaly diskusi o požadavcích sexuální morálky na pouhé komentáře o kondomech.

Církev bude vždy zaměřena na odvracení lidí od nemravných činů k Ježíšově lásce, ctnostem a svatosti.

3. Kniha *Světlo světa: papež, církve a znamení času. Rozhovor papeže Benedikta XVI. s Peterem Seewaldem* je výsledkem novinářského rozhovoru. Nenapsal ji papež, přestože vyjadřuje jeho myšlenky, obavy a bolesti v této době, pastýřské projekty a naděje do budoucna.

4. Zúžení celého rozhovoru na jedinou frázi vytrženou z kontextu a integrity papeže Benedikta XVI. představuje útok na papežovo intelektuální a duchovní bohatství a je svévolným znetvořením jeho slov.

5. Papež nehovořil konkrétně o morálnosti použití kondomu, ale mnohem obecněji o „velkých otázkách, před nimiž stojí moderní teologie, rozličných politických událostech, které vždy poznamenávaly vztahy mezi státy, a konečně o tématech, jež zabírají velký prostor ve veřejné debatě“.

6. Je důležité osvětlit, že mravnost lidského jednání vždy závisí na úmyslech osoby. Způsob, jakým používáme věci, určuje, zda je čin zlý nebo dobrý. Použití kondomu je nepřipustné, protože je čas-

to vnějším projevem špatného úmyslu činu a pokřiveného vnímání sexuality.

7. Církev a zajisté i Svatý otec potvrzuje, že přirozeně Církev nepovažuje kondomy za autentické a mravní řešení problému AIDS. Naopak opravdová proměna srdce neboli konverze dává sexualitě její lidskou a dokonce nadpřirozenou hodnotu. Potřebujeme lépe ocenit dar sexuality, jež nás polidšťuje a je-li správně chápána, zůstává otevřena Božímu plánu.

8. Situace, k níž se vztahují média, která citují rozhovor poskytnutý papežem německému novináři, se týká papežova úsudku o subjektivně mravním nasměrování osob, které se již podílejí na v jádru těžce nemorálních skutcích, zvláště úkonech homosexuality a mužské prostituce, naštěstí zcela vzdálené naší keňské společnosti. Jeho Svatost nehovoří o morálnosti použití kondomu, ale o něčem, co může být pravdou o psychologickém stavu těch, kdo je používají. Pokud takoví jednotlivci používají kondom, aby zabránili ublížení druhému, mohou si časem uvědomit, že sexuální akty mezi příslušníky téhož pohlaví jsou z podstaty škodlivé, protože nejsou v souladu s lidskou přirozeností. To nijak neomlouvá užití kondomu jako takového.

9. Svatý otec poukazuje na důležitý aspekt, že i ti, kdo jsou hluboce zakořeněni v nemravném životě, mohou postupně směřovat ke konverzi a přijetí Božích zákonů. Tato cesta může zahrnovat kroky, které samy o sobě nemusí ještě zahrnovat úplné podřízení se Božímu zákonu, ale spíše přiblížení se k jeho přijetí. Tyto skutky nicméně stále zůstávají hříšnými.

10. Církev bude vždy zaměřena na odvrácení lidí od nemravných činů k Ježíšově lásce, ctnostem a svatosti. Lze říci, že Svatý otec zjevně nechtěl hovořit o kondomech, ale chce mluvit o růstu v mravním smyslu, který by měl být růstem k Ježíši. To platí i pro ty, kteří dosud žijí těžce nemorálním způsobem života; měli bychom se snažit stále více zaměřit

Opravdová proměna srdce neboli konverze dává sexualitě její lidskou a dokonce nadpřirozenou hodnotu. Potřebujeme lépe ocenit dar sexuality, jež nás polidšťuje a je-li správně chápána, zůstává otevřena Božímu plánu.

na mravnost lidských skutků a hodnotit spíše skutek lidské osoby a nikoli předmět užitý pro nemorální jednání.

11. Církev vyzývá ty, kdo jsou zapojeni do prostituce a jiných těžce nemravných skutků, ke konverzi. Zatímco má pochopení pro mnoho nešťastných důvodů, které často vedou k tomuto životnímu stylu, neomlouvá jej a považuje jej za mravně špatný.

12. Církev jeví hluboký zájem o život, zdraví a obecné blaho těch, kteří se nacházejí v obtížné a bolestivé situaci infekce HIV/AIDS. Skutečná míra úsilí a mobilizace zdrojů ze strany katolické církve,

jak ve spolupráci s jinými, tak samostatně, bude vždy zaměřena na hledání humanitních a osvobozujících řešení pandemie.

13. Problém je skutečně širší než jen debata o kondomech. Spíše hlubší vnitřní uzdravení, které dává lidem naději a pomáhá jim znovu objevit jednoduchost a radikalismus evangelia a křesťanství spolu s doprovázením představuje a potvrzuje naději pro nakažené a postižené.

Církev znovu potvrzuje své odhodlání i nadále naléhat na všechny lidi, aby usilovali o mravně dobrý život, což vždy představuje velké oběti pro Boží království. Církev potvrzuje svou solidaritu s těmi, kdo trpí HIV/AIDS. Existuje mnoho způsobů, jak čelit této situaci. Církev především věří v sílu milosti a sílu, kterou dává Bůh, aby bylo možné pozitivně čelit výzvám, které představuje tato nová situace, s nadějí putovat společně s celou Boží rodinou do naší nebeské vlasti.

Vyjadřujeme naši účast a sounáležitost s těmito našimi bratry a sestrami a žehnáme jim.

*J. E. John kardinál Njue, arcibiskup nairobský a předseda Biskupské konference Keni a 25 dalších keňských biskupů
Převzato z <http://allafrica.com>
Z angličtiny přeložil Josef Mudra*

Lorenzo Lotto: Ježíš a cizoložnice (1527–1529). Foto: hoocher.com

POSTAVME SE TERORU PROTI KŘESŤANŮM!

Vánoční výzva a petice na obranu pronásledovaných křesťanů

Mladí křesťanští demokraté, občanské sdružení *Res Claritatis* a časopis *Duše a hvězdy* společně vyhlásují a organizují *Petici na podporu pronásledovaných křesťanů*. Zde si můžete přečíst důvody pro sepsání petice i základní informace o ní.

Krvavý podzim krvavého roku 2010

Na podzim roku 2010 zesílil teror proti iráckým křesťanům ze strany jejich spoluobčanů. Celý svět obletěly zprávy o masakru syrokatolických křesťanů při bohoslužbě v iráckém Bagdádu 30. října (zavražděno 46 osob, včetně dvou kněží, dalších 60 zraněno). V následujících týdnech vraždění iráckých křesťanů pokračovalo: dva otcové rodin byli zavražděni před svými domy, dva bratři ve své dílně, dva staří manželé v domě, který právě prodávali, aby spolu s dalšími tisíci křesťanů odešli na sever země.

Dalším případem bylo uvěznění paní Asiye Bibi a její odsouzení k trestu smrti v Pákistánu na základě účelového zákona o rouhání. V této i dalších muslimských zemích dochází i k pogromům na křesťanské komunity (loni jen v Pákistánu 70 zavražděných) a ke znásilňování křesťanek, často následně přinucených ke konverzi a sňatku s muslimem.

Nelze nezpomenout nábožensky motivovanou vraždu katolického arcibiskupa Luigiho Padoveseho, předsedy turecké biskupské konference, kterého zavraždil ve jménu Alláha jeho řidič, nebo vražedný útok na koptské křesťany v Egyptě o předminulých Vánocích (7. ledna 2010), či systematické vyhánění a vyhlazování křesťanů v Indonésii v oblasti Západní Papuy.

Křesťané jsou mučeni, ožebračováni, vyháněni a vražděni též v hinduistické Indii či v komunistických a pseudokomunistických státech, jako jsou Severní Korea, Čína či Vietnam.

Tyto nejkřiklavější případy, které se dostaly do médií, jsou pouhou špičkou ledovce systematického pronásledování křesťanů ve světě. Většina teroru – ať ze strany státních orgánů, místních samo-

správ, zaměstnavatelů nebo sousedů – se do médií vůbec nedostane.

Pohár přetéká

Křesťanské menšiny, které jsou součástí společností většinově muslimských, hinduistických, buddhistických, ateistických, nacionalistických nebo sekulárních, nepoužívají na svou obranu násilí, ale snaží se dovolat práva na svobodu vyznání pokojnou cestou. Jsou pronásledováni jen proto, že se drží své víry nebo si křesťanskou víru zvolili.

Křesťanství se ve 20. století stalo nejpronásledovanějším ze všech náboženství.

Křesťanství se ve 20. století stalo nejpronásledovanějším ze všech náboženství. Na tom se shoduje hned několik organizací sledujících stav lidských práv ve světě, nedávno i Výbor OSN pro lidská práva. Dokonce britská tajná služba varovala představitele křesťanských církví už v roce 2007 před dramatickou eskalací pronásledování křesťanů. Tato situace tedy trvá i ve 21. století a její rozměry narůstají. A my nesmíme dále mlčet, protože pohár s krví mučedníků už dlouho přetéká!

Závazky chránit náboženskou svobodu

Česká republika se s ohledem na svou Ústavu a různé mezinárodní úmluvy o lidských právech a svobodách zavázala zaručovat a hájit svobodu každého člověka, včetně svobody náboženského vyznání a dalších základních lidských práv, jako jsou např. svoboda projevu a shromažďování. K ochraně práv menšin vyžívá například i usnesení parlamentu Ev-

ropské unie, jejímž je náš stát členem, ze dne 23. listopadu v bodě 121: „Evropský parlament... zdůrazňuje, že svoboda náboženského vyznání a přesvědčení představuje v rámci všech lidských práv podstatné a základní právo, které musí být respektováno, a že dodržování podmínek souvisejících s dodržováním lidských práv, které jsou stanoveny ve dvoustranných dohodách s třetími zeměmi, je nutné výrazněji a účinněji vynucovat; ...“

Usnesení Evropského parlamentu ze dne 25. listopadu 2010 se pak výslovně zmiňuje o útocích proti křesťanským komunitám, o kterých píšeme na začátku tohoto textu, a přijímá konkrétní opatření.

Jakkoliv ale tyto závazky existují, ve prospěch stále rostoucího počtu pronásledovaných se děje stále příliš málo, vlastně téměř nic, a pronásledování křesťanů stále sílí. Nemluvě o alibismu i některých zemí Evropské unie – za všechny budiž jmenováno Švédsko, které před několika dny vrátilo několik křesťanských uprchlíků do Iráku s odůvodněním, že v této zemi panuje „relativní mír“.

Výzva a povzbuzení

S ohledem na tyto skutečnosti naléhavě žádáme a povzbuzujeme představitele České republiky, aby se ujali své povinnosti upozorňovat na porušování náboženské svobody a na nezákonné nábožensky motivované pronásledování všech lidí, aktuálně především křesťanů. Žádáme je, aby intervenovali ve prospěch těchto pronásledovaných u zastupitelských úřadů zemí, v nichž k těmto zločinům dochází, a využili všechny dostupné diplomatické, případně i nátlakové prostředky k tomu, aby toto masové pronásledování pomohli zmírnit a zastavit, a aby tam, kde je to třeba, nevá-

hali i poskytnout azyl uprchlíkům. Prosimé je, aby tytéž principy prosazovali i na půdě nadnárodních institucí, především Evropské unie a OSN.

Obracíme se i na vlády Číny, Indonésie, Iráku, Íránu, Nigérie, Pákistánu, Severní Koreje, Somálska, Súdánu, Vietnamu, kde dochází k nejvýraznějšímu pronásledování křesťanů a dalších menšin, k jejich šikaně, terorizování, mučení a zabíjení kvůli jejich náboženské víře a přesvědčení, a naléhavě je žádáme, aby ctily a všemi silami chránily lidská práva křesťanů a dalších náboženských menšin.

Připojte se...

Vyzýváme všechny občany České republiky, kterým nejsou osud pronásledovaných křesťanů a vůbec lidská práva lhostejná, aby připojili svůj podpis pod *Petici na podporu pronásledovaných křesťanů*, která stručně shrnuje naše požadavky vůči českým politikům v této věci:

My, níže podepsaní občané České republiky, prostřednictvím této petice vyjadřujeme své znepokojení a pobouření nad silícím pronásledováním křesťanů ve světě a požadujeme po českých politikách a obhájících lidských práv, aby mu věnovali více pozornosti. Vyzýváme je, aby neváhali intervenovat ve prospěch pronásledovaných, poskytovat jim pomoc a v případě potřeby i bezpečí azylu. Děkujeme.

Modlitby za zavražděné irácké křesťany. Foto: hicatholicmom.blogspot.com

Podrobnosti o tom, jak podepsat petici či podpořit její šíření, se dovíte na internetové stránce <http://cirkev.wordpress.com/petice/>.

Za předkladatele petice:

Ondřej Vaněček, Res Claritatis, o. s.
Ignác Pospíšil, časopis Duše a hvězdy

O BOZÍCH A LIDECH

Recenze filmu Des hommes et des dieux (2010)

Komunita sedmi trapistických mnichů přemýšlí, zda neutéct z kláštera, který v muslimské zemi vystavěla generace mnichů žijících zde před nimi. Film je natočen podle skutečných událostí v roce 1999. V zemi se šíří vlna násilí způsobené islámskou revolucí. Zahraniční dělníci a cizinci obecně jsou vražděni a ani muslimské obyvatelstvo si není jisto životem. Mniši si velmi zřetelně uvědomují nebezpečí, vláda je varuje a vyzývá k odchodu do zahraničí, protože jim nemůže zaručit bezpečnost. Nakonec je téměř celá komunita revolucionáři přepadena, a když se nezdaří její výměna za uvězněné islámské bojovníky, jsou tito rukojmí popraveni.

Přestože děj je nabitý událostmi, scénář se většinou věnuje popisu vnitřního života v klášteře. Vnitřnímu řádu,

modlitbám a vnější práci těchto misionářů pro okolní obyvatelstvo. Nezastírá strach z budoucnosti, rozpory v komunitě a těžké hledání Boží vůle. Na druhé straně ale ukazuje i sílu modlitby a odevzdání se Boží prozřetelnosti. Mniši se nakonec rozhodují zůstat. Jejich rozhodnutí je motivováno myšlenkou, že dobrý pastýř od svého stáda neutíká, když zaútočí vlci. A okolní obyvatelstvo je přes odlišné náboženství vnímá jako své otce a prosí je o ochranu. Bezbranní trapisté proto zůstávají a modlí se, ošetřují nemocné a pomáhají dále s běžnými starostmi až do smrti. Nakonec se obětují za ty, k nimž byli posláni.

Film se jmenuje *O bozích a lidech*. Možná že i proto, že milovat až do krajnosti a dát za své bližní život není láskou lidskou, ale božskou. Nikdo nemá větší

lásku než ten, kdo pro své přátele položí svůj život.

Kino ve Francouzském institutu v Praze bylo vyprodáno a chování přicházejících nenaznačovalo, že by patřili k věřícím. Drama ale zanechalo ve všech výraznou stopu. Ukázalo totiž, co je láska, co znamená modlitba a obětavost, a všichni tomu rozuměli. Dnešní svět není zvědavý na trdlování křesťanů na kytary, na laciné fráze o lásce a na hodného ochočeného boha, který smí jen uspokojovat naše nápady. Současný svět touží po lásce, po syrové lásce, který je ochotná jít za druhé až na kříž. To je ta pravá nová evangelizace, protože lidé ve světě ví, že nemají sílu své hříchy napravit.

Radim Ucháč
prezident Hnutí Pro život ČR

OPRAVDU JSME BEZ VINY?

Odpověď na dotaz čtenáře

Vážená redakce!

Trochu jsem se zamyslel nad názorem *Opravdu jsme bez viny?* P. MUDr. Bogdana Sikory OFMConv., provinciála české provincie Řádu minoritů. Cituji: „Každé z těchto dětí je zcela jedinečný tvor, kterého Bůh zná jménem a miluje ho. Bůh nám je posílá v důvěře, že se o ně postaráme a budeme je také milovat a chránit...“

Mám takovou otázku, proč vševědoucí a všemohoucí Bůh posílá (dle církve obdarovává) děti rodičům, kteří je z rozličných důvodů, někdy i z velmi vážných, nechtějí, proč jimi „neobdarovává“ pouze ty, kteří si děti přejí? Na druhou stranu, proč všemohoucí Bůh neobdaruje bezdětné rodiče, mnohdy křesťany/katolíky, kteří si děti toužebně přejí a usilovně o takový „dar“ prosí?

Proč Bůh posílá postižené děti i nevěřícím, když jako Vševědoucí ví, že matka hned poběží na potrat? Proč takové děti nedává výhradně věřícím, kteří, dle svých slov, jsou takovým „darem“ velice potěšeni a obdarováni.

P. Bogdan Sikora je i MUDr., a tak by snad mohl odpovědět i na dotaz, proč Bůh zgotu, vzniklou splynutím vajíčka a spermie, která je dle učení církve mrtvou hmotou, dokud ji Bůh vložením duše neoživí (biologové tomu dosti odporují, neboť dle jejich názoru i vajíčko i spermie bez dušiček jsou nepochybně živé buňky), v případě IVF vůbec ožívuje, když je mu to, dle učení církve, tak proti srsti. Kdyby do zgot umíchaných v Petriho miskách duše nevložit, měli by inseminátoři utrum a Bůh i obránci lidského života by mohli být spokojeni.

Jestliže Vševědoucí a Všemohoucí to dělá tak, jak to dělá, s vědomím všech následků a důsledků, a nic k nápravě sám nedělá, pak nepochybně si jen těžko může stěžovat, že „hloupí“ a „nemohoucí“ lidé napravit problém, který on svojí nečinností vyvolal.

Děkuji předem za odpověď.

Srdečně zdravím

Pokorný Jaroslav

Stvoření člověka a první hřích. Hunterův žaltář (12. stol.)
Foto: special.lib.gla.ac.uk

Dar lásky předpokládá svobodu. Nebyla by to láska, kdybychom byli stvořeni tak, že musíme Boha milovat.

Vážený pane Pokorný,

děkuji za Vaše dotazy. Jsem rád, že přemýšlíte nad tím, co čtete. Vaše dotazy vycházejí z určité představy Boha, která ovšem neodpovídá realitě. Pravdu nepoznáme, pokud si budeme tvořit představu o Bohu dle našeho omezeného chápání. Tím bychom si jen vytvářeli nějakého pomyslného boha, který ve skutečnosti neexistuje. Bůh nás totiž nekonečně přesahuje. Jeho myšlení je vzdáleno od našeho jako nebe od země. Pochopit Boha může jedině ten, kdo se chce nechat od něho poučit, kdo má pokorně

a čisté srdce. My jsme Boha přece nestvořili, ale je to Bůh, kdo nás stvořil podle své podoby, abychom byli jeho obrazem.

Většina Vašich otázek se dá shrnout do jediné otázky: Proč Bůh nezamezí zlu ve světě, když je Všemohoucí? Když nás Bůh tvořil podle své podoby, dal nám velké dary, které nemá žádný jiný živočich na zemi, a to rozum, vůli a také schopnost milovat. Milovat může člověk jen tehdy, když je svobodný. Dar lásky předpokládá svobodu, svobodně se rozhodnout, že chci milovat. Nebyla by to láska, kdybychom byli stvořeni tak, že musíme Boha milovat. Pak bychom byli jako mravenci nebo včely, kteří stále staví stejná mraveniště a úly a nemohou jednat jinak. S darem svobody je ovšem spojeno riziko jejího zneužití. Bůh samozřejmě o tom věděl, když tvořil člověka, a přesto jej takto stvořil. Očekává od člověka, a to i od toho nevěřícího, že na jeho lásku odpoví láskou zcela svobodně a dobrovolně. Žádného člověka Bůh nepovažuje za hloupého a nemohoucího. Sami o sobě jsme slabí, ale když máme dobrou vůli a chceme konat dobro, pak nám Bůh spěchá na pomoc, jen když o to požádáme.

Pokud jde o otázku, jak je to se zgotou, pak vám musím říci, že církev nikdy nepovažovala ani pohlavní buňky, ani zgotu za neživou hmotu. Při spojení zárodečných buněk Bůh dává člověku nesmrtelnou duši, a to i tehdy, když ke spojení zárodečných buněk dochází v důsledku úkonu, který je mravně zlý, dokonce i tehdy, když dochází ke spojení buněk mimo organismus ženy, což ovšem neznamená, že Bůh s tímto postupem souhlasí. Stejně jako při znásilnění. Bůh se znásilněním nesouhlasí, a přesto, když dojde při znásilnění ke spojení zárodečných buněk, tak Bůh vlévá nově počatému člověku nesmrtelnou duši. Nesnažme se proto přenést odpovědnost za zlo, které je páčáno na zemi, na Boha, ale spíše se ptejme, co mohu udělat pro to, aby toho zla bylo méně.

br. Bogdan M. Sikora

DVACET LET POTÉ

Jak jsme se za 20 let změnili?

V letošním ročníku *RC Monitoru* vám, milí čtenáři, chceme přinést zajímavé články či výtažky z textů deníku *Lidová demokracie*, resp. z jeho ročníku 1991. Dikce, informace i hodnotové důrazy, konkrétní vyjádření politiků a dalších osobností mohou být zajímavým zrcadlem současné doby. Jsme už o dvacet let starší. I moudřejší? A co je vlastně opravdu „nové“? Vízte sami.

LD HOVOŘÍ S POSLanci KDU V ČNR

Sněmovny Federálního shromáždění se už sešly na první společné schůzi v tomto roce; do pololetí má nejvyšší čs. zastupitelský sbor projednat více než 60 návrhů zákonů. Všechny tyto tisky však budou postoupeny i České národní radě. A kromě toho český parlament vydá i vlastní zákony. O jaké předlohy především jde, jsme se zeptali místopředsedy ČNR Ing. Jana Kasala (ČSL).

■ Výbory ČNR už opět zasedají...

Ano, začaly pracovat hned v prvních lednových dnech. Poslanci posuzují např. vládní návrh zásad zákona ČNR o ochraně přírody, který má nahradit právní úpravu starou téměř 35 let. Předloha vychází z nových podmínek, kdy přírodu je třeba chránit i před podnikatelskou živelností, k níž by snadno v tržním hospodářství mohlo dojít. Ve výborech se rovněž jedná o vládním návrhu zákona ČNR na zřízení pěti univerzit – slezské (Opava), jihočeské (České Budějovice), západočeské (Plzeň), ostravské a Univerzity J. E. Purkyně (Ústí nad Labem). Jde o síť provinčních univerzit v místech, kde dosud působily jen některé fakulty.

■ Není těch univerzit příliš mnoho na tak malou zemi?

Je jich hodně, ale pro budoucnost potřebujeme lidi vzdělané. Navíc tyto univerzity mají mít i obory nového typu. Nás, jako poslance KDU, zajímá, že např. jihočeská univerzita by měla mít také fakultu sociálně zdravotní s tříletým studijním zaměřením na péči o starou generaci a postiženou mládež a rovněž fakultu bohosloveckou s tříletou přípravou jáhnů a učitelů náboženství.

■ Z minulého roku však zbyly některé předlohy...

Máte pravdu. Je tu návrh zákona o požární ochraně, k němuž měl při projed-

navání v minulém roce ústavněprávní výbor vážné výhrady. Pak je tu návrh o působnosti orgánů ČR v oblasti cen.

■ Ten byl přece stažen přímo v plénu...

Byla to poněkud trapná záležitost, návrh byl na plenární schůzi už zdůvodněn českým ministrem financí a také společný zpravodaj ho doporučil, a tu pojednou, po telefonickém rozhovoru s ministrem Václavem Klausem, požádal P. Pithart poslance, aby od projednání předlohy upustil. Vyhověli jsme, ale dotklo se nás to.

Komu leží na srdci mravnost

■ Žádali jste vysvětlení?

Ano, bylo nám řečeno, že tento zákon nedostatečně řeší rozdělení kompetencí. Novou předlohu jsme zatím nedostali. Domníváme se však, že při liberalizaci cen je tento zákon důležitý, především jedno z jeho ustanovení, které pověřuje obecní zastupitelstva a okresní úřady kontrolou nad cenami. Jde o kontrolu podle místních podmínek, které se v jednotlivých regionech mohou značně odlišovat.

■ S jakou iniciativou přicházejí poslanci KDU?

Náš klub má vlastní legislativní záměry. S rozvojem soukromého podnikání, které samozřejmě všichni podporujeme, dochází i k některým nežádoucím jevům. Máme na mysli především rozmach výroby i prodeje erotických a pornografických tiskovin a předmětů. Domníváme se, že tímto způsobem bychom do Evropy vstupovat neměli. Lidé, kteří se touto produkcí a distribucí zabývají, neváhají své „zboží“ nabízet na místech, která jsou přístupná nezletilým – třeba v blízkosti škol. Náš iniciativní návrh by měl vymežit prodej tisků a předmětů ohrožujících mravnost do speciálních obchodů přístupných pouze dospělým, rovněž prodávající by měli být zletilí. A také se domníváme, že bude jen správné, když výrobci a prodejci budou zatíženi vyššími daněmi. Veřejnost si toto omezení žádá, můžeme to doložit archy, kde nejsou podepsáni jen věřící, ale i rodiče, kteří se nehlasí k žádné církvi, ale jimž leží na srdci mravnost dospívajících dětí.

■ A co novela interrupčního zákona?

To je další dlouhodobější záměr. Pro každého křesťana je život nedotknutelný od samého okamžiku početí, je tedy povinností poslanců KDU tuto zásadu prosazovat i do legislativy. Novela z roku 1986 je natolik liberální, že v množství potratů na počet narozených dětí jsme na druhém místě na světě, hned za SSSR. Západní evropské země mají interrupční zákony nepochybně přísnější. Klub KDU se už obrátil na poslanecké kluby západních parlamentů a požádal je o poskytnutí informací o stavu legislativy v této oblasti. První podklady už máme k dispozici, můžeme tedy náš návrh porovnat s běžným evropským standardem. Poslanci KDU se snažili právo na život už před narozením prosadit do českého návrhu Listiny základních práv a svobod. Při hlasování v plénu ČNR jsme však neuspěli. S uspokojením jsme proto přijali, že v konečném znění schváleném FS se tato ochrana aspoň v určité formě do Listiny dostala.

Připravila HELENA BLÁHOVÁ
Lidová demokracie ze 17.1.1991, str. 3

„NESTYDÍM SE VYDÁVAT SVĚDECTVÍ, NEBOŤ VÍM, KOMU JSEM UVĚŘIL!“ (2 Tim 1, 12)

aneb velká čtenářská soutěž

Doba, ve které žijeme, si žádá, abychom si – i když už nechodíme na katechetické hodiny či do tzv. náboženství – stále udržovali co nejlepší úroveň svých náboženských znalostí. Víra v srdci člověka je podstatná a je darem, o který je třeba pečovat. Svátostným životem, modlitbou, postem, almužnou, ale i četbou a sebevzděláváním. I ty dvě poslední komponenty křesťanského života rychlá doba ráda vytlačuje z našich myslí. Redakce *RC Monitoru* se proto nechala inspirovat katechetickými otázkami vydávanými již několik let ve zpravodaji *Obrázek libereckých far-ností*. Spolu s vámi, milí čtenáři, si chceme občerstvit základní vědomosti o víře katolické a o dalších souvislostech, bez kterých kromě osobního života s Bohem trpí koneckonců též misie – apoštolát, k němuž nás všechny Pán Ježíš povolal.

V každém následujícím čísle *RCM* se tedy objeví 2 nebo 3 otázky; celá soutěž potrvá do 29. 9. 2011. Úkolem soutěžících bude na ně odpovět do 14 dnů od data vydání čísla, v němž jsou zveřejněny. Podrobnější pravidla a také odměny pro nejpilnější a nejšikovnější z vás najdete pod první sérií otázek:

1. Z kolika knih se skládá Písmo svaté?

2. Který církevní učitel napsal, že neznalost Písma svatého je neznalost Krista?

Pravidla soutěže

- Katechetická soutěž je vyhlášena od čísla 1/2011 do čísla 19/2011 *RC Monitoru*, tj. do data vydání 9. 10. 2011. Oznámení výsledků soutěže proběhne v čísle 24/2011, a sice k datu vydání tohoto čísla, kterým je 18. 12. 2011.
- Čtenář musí své odpovědi do redakce doručit do lhůty 14 kalendářních dnů od data vydání, v němž byly uveřejněny. Rozhodující je datum přijetí e-mailu na adresu redakce@claritatis.cz nebo podací razítko pošty na obálce.
- Délka, rozsah i forma odpovědí jsou ponechány na libovůli čtenáře.
- Čtenář, který chce získat hlavní výhru, musí správně odpovědět na všechny otázky po celou dobu trvání soutěže.
- Druhá až šestá výhra není podmíněna správným zodpovězením všech otázek ze všech uvedených čísel *RCM*. Platí však pravidlo, že čím větší bude účast čtenáře v soutěži v podobě doručených odpovědí, tím vzroste pravděpodobnost výhry.
- Správné odpovědi na otázky budou zveřejněny vždy v čísle *RCM*, které bude druhé v pořadí za číslem, v němž vyšly otázky – tj. např. otázky z čísla 1/2011 budou zodpovězeny v čísle 3/2011, kde si čtenáři mohou své odpovědi ověřit.

Výhry v soutěži

1. cena: třídní pobyt v klášteře dominikánů (v Praze nebo v rámci ČR dle bydliště výherce) s individuálním zajímavým programem (pro jednotlivce nebo rodinu dle dispozic výherce) – výhra zahrnuje ubytování v hostovské části kláštera, stravování, možnost účasti na společných modlitbách, doprovázení dominikánského kněze, prohlídku kláštera atd. • 2. – 6. cena: věcné výhry

Dopisy čtenářů

K sexuální výchově na školách

Dovoluji si tímto malinko přispět do diskuse, protože jako učitel společenských předmětů a biologie mám k tomuto tématu blízko a bezprostředně se mě dotýká jako učitele i jako rodiče.

Uvědomuji si, že sexuální výchova v dnešní podobě není vůbec řešením celé problematiky. Protože učím na střední církevní škole, měli jsme odjakživa volnější ruku při sestavování osnov a snažili jsme se této výhody využít. Jedním z pilířů našich osnov v základech společenských věd je etická výchova a na ni na-

vázaná praktická témata včetně sexuální výchovy. Toto praktikujeme již téměř deset let a za tu dobu se mi potvrdily některé věci, které nejsou moc příznivé při hodnocení zodpovědného přístupu rodičů ke svým dětem na poli výchovy včetně výchovy sexuální. Ač jsme školou, na kterou přihlašují své potomky rodiče snaží se být zodpovědnými vůči svým dětem, přesto vzdělání a rozhled dětí v oblasti lidské sexuality je naprosto tristní. Přesvědčujeme se o tom v každém ročníku, kde se nějakým způsobem tématu lidské sexuality dotýkáme. Zde musím oponovat názoru zástupců ACER, který je například prezentován v *RC Monitoru*

č. 36 ze dne 25. 12. 2010 ve zprávě nazvané *Ministr školství Josef Dobeš: Zastávám ve školství sexuální byznys*, kde stojí, že: „Škola by měla děti vyučovat pouze nezbytné minimum, na kterém se shodne celá společnost.“ Pokud toto by se mělo prosazovat v našem školství, potom budou příští generace v této oblasti lidského života analfabety a bude je vulgárním a povrchním způsobem formovat ulice, kamarádi a časopisy typu *Girl* či *Spy*.

Rodiče mají základní práva vychovávat děti dle svých představ a musíme se ze všech sil snažit, aby stát si tato práva neuzurpoval pro sebe. Zároveň s tím si

Pokračování na str. 15 dole

Jak to vidí Pavel Bělobrádek

Eutanazie, zvířátka a Blesk

Stále více lidí dnes přestává rozlišovat mezi člověkem a zvířetem. Měli bychom našim mazlíčkům přiznat stejná práva, jako máme my?

Díky naší uklízečce si občas mohu prolisťovat *Blesk* nebo *Šíp*. Má to svoje výhody. Mohu tvrdit, že ho nekupuji, a přesto vím vše o celebritách, haváriích a uchlýlárnách. Navíc ušetřím. Nedávno se objevil článek o psu, který zemřel. Uvědomil jsem si, že to není záležitost pouze bulvárního tisku.

I v seriózních médiích, včetně *MfD* a veřejnoprávní televize, se v souvislosti se zvířaty občas objevují pojmy, které se jinak používají u lidí. Přitom pro ně máme „zvířecí pojmy“. Například jídlo. Existuje neutrální pojem potrava. Hovorově řekneme žrádlo, spisovně krmivo. Zvířata nejedí, ale přijímají potravu, žerou, jsou krmena, pasou se atd. Zvíře nezemře, ale hovorově chcípne, spisovně uhynie. Nedojde ke smrti, ale k úhynu. Latinské slovo *cadaver*, které zná jak humánní, tak veterinární medicína, se dá přeložit jako mrtvola u lidí, ale nespisovně jako chcíplina, spisovně jako mršina nebo zdechlina u zvířat. Existují výrazy jako mrchoviště atd. Nejsem jazykovědec, ale na těchto případech chci ukázat, že i v jazykové

oblasti dochází k posunu, který, po mém soudu, kopíruje děj ve společnosti. Tedy, že se v myšlení mnohých lidí nerozlišuje mezi člověkem a zvířetem. Tvrzení typu „člověk je chytré zvíře, a proto máme mít stejná práva“ lze slyšet i od lidí, které nelze s jistotou řadit mezi extrémisty. Vyplyvá to asi ze stále vyššího sociálního významu chovu mazlíčků v domácnostech. Zvířata mají speciální obchody s krmením, oblečky a hračkami. Mají hotely, kliniky a školky. Některá zařízení slouží jako domovy duchodců a invalidovny. A domácí mazlíčci mají dokonce hřbitovy (včetně křížů nad hrobečky), prý i krematorium. Kolegové v ordinacích byli nuceni přejít v hovorech s majiteli na tvary slov používaných jinak u dětí. Například kakat. Jistě, máme se zvířaty mnoho společného, jsme živočichy, ale myslím, že stále má význam rozlišovat mezi lidmi a zvířaty.

Některé osobnosti se rozčilují, když zjistí, že zvíře je v našem právním řádu považováno za věc. Je to pozůstatek římského práva (i když víme, jak to bylo

v římském senátu s koněm). Zvíře jistě není věcí ve smyslu neživého objektu, ale právně to tak je. A domnívám se, že z praktických důvodů i dlouho bude. Pokud by se z věci stala osoba, vznikla by práva a povinnosti. Problémem je už jen definice, co zvíře je. Např. zákon na ochranu zvířat proti týrání hovoří jen o obratlovcích mimo člověka. Takže hmyz podle tohoto zákona zvířátkem není. Domnívám se, že nejjednodušší definice je odečíst od živočichů člověka a máme zvíře.

Na závěr ještě jedno slovo: eutanazie. Překládá se jako dobrá smrt, usmrčení nevléčitelně nemocné a trpící osoby na její žádost, ze soucitu atd. Ale u zvířat se používá překlad utracení. Možná, když si dáme do souvislosti tento význam pojmu, dostane se nám jiného úhlu pohledu i na eutanazii u osob. Jakkoli jsem zastáncem používání oddělených výrazů u zvířat a lidí.

MVDr. Pavel Bělobrádek Ph.D.
předseda KDU-ČSL

převzato z <http://belobradek.blog.idnes.cz>

Pokračování ze str. 14

uvědomuji, jak bude obtížné a o to důležitější najít správný rozměr sexuální výchovy, a to nikoliv minimální, ve školách ve chvíli, kdy podstatná většina rodičů se tohoto svého práva dobrovolně vzdává. Že je to jev všeobecný, mi potvrzuje i gynekoložka, s níž při některých tématech sexuální výchovy spolupracujeme a která lomí rukama nad neznalostmi žáků osmých a devátých tříd ve školách, které navštěvuje. Problémem zůstává to, že osvícených rodičů sice jsou v celé společnosti možná tisíce, ale stále to je nepatrný zlomek populace, které je lhostejné, jak jsou děti v této oblasti vzdělávány. Že je to běh na dlouhou trať, o tom svědčí i fakt, že školství má málo erudovaných učitelů, kteří by se úkolu vzdělat děti na poli lid-

ské sexuality zhostili tak, aby to opravdu bylo přínosem pro děti samé, pro jejich budoucí rodiny i pro celou společnost.

Celé to má samozřejmě spojitost s celkovým přístupem ke vzdělání, kdy vše, co není na první pohled praktické

a užitečné, se opomíjí. Jako učitel společenských věd tuto věc pocítuji celkem intenzivně, protože historie či filosofie zůstávají na pokraji zájmu nejen studentů, leč to už je jiné téma.

Josef Poživil

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplat.

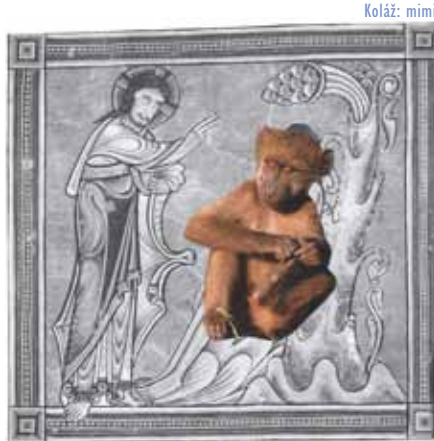
Letem světem

Mít stále pevně na paměti blaženost Ráje – to je jeden ze sedmi bodů duchovního programu boje proti zlu svaté Kateřiny Boloňské, o kterém mluvil v katechezi 29. prosince Svätý otec. I všechny další zásady se hodí na vaši lednici pod magnet, aby byly stále na očích: 1. usilovat neustále o konání dobra; 2. věřit, že sami od sebe bychom nikdy nemohli udělat něco opravdu dobrého; 3. důvěřovat v Boha a z lásky k Němu nikdy nemít strach před bojem proti zlu jak ve světě, tak v nás samotných; 4. často meditovat o skutcích a slovech z Ježíšova života; 5. připomínat si, že musíme zemřít; 7. mít důvěrný kontakt s Písmem svatým, nosit jej stále v srdci, aby usměrňovalo všechny myšlenky a skutky.

Takový program udrží zdravou mysl i v přirozené rovině. Kdyby si jej osvojili někteří žurnalisté v Čechách, nevycházely by články s podobnými nadpisy jako např. „Mužská nevěra může být známkou zdravého manželství“. A co teprve obsah textu, ten stojí za to: „Přestože se jedná o věc zcela nemorální, podle uznávané psycholožky nemusí být vždy zcela škodlivá.“ Tak to si na lednici nedávejte!

Nové kalendáře na rok 2011 již mnozí doma máme. A má někdo z vás diář, který vydala Evropská komise? **Pozor na to, mohl by být zmatek o příští Vánocích!** A nejen o nich: diář EU pro studenty střed-

ních škol, v třímilionovém nákladu, totiž obsahuje židovské, hinduistické, sikhské, muslimské a dokonce i čínské svátky. Stejně tak i výroční dny EU. O křesťanských Vánocích a významných svátcích v něm však není ani zmínka.

Ta historika s diáři je celkem příznačná; organizace *Observatory on Intolerance and Discrimination against Christians in Europe* přinesla pětiletou analytickou zprávu, která monitorovala respekt ke křesťanství v Evropě a míru diskriminace křesťanů. Ředitelka institutu dr. Gudrun Kuglerová říká: „...křesťanům se odnímá právo na svobodné vyjádření názorů a právo na svobodu svědomí. Náboženská svoboda je obzvláště ohrožena ve své veřejné a institucionální dimenzi. **Dostáváme také mnoho hlá-**

šení o odstraňování křesťanských symbolů, o zesměšňování křesťanů a zkreslování jejich názorů v médiích nebo o zobrazování křesťanů podle obvyklých předpokladů; dále o znevýhodňování křesťanů ve formě mobbingu či opomíjení křesťanů při povyšování na pracovišti.“ Papež Benedikt XVI. ve svém poselství ke 44. Světovému dni míru k tématu uvedl: „Násilí nelze překonat násilím. Náš bolestivý křik musí být vždy doprovázen vírou, nadějí a **svědectvím o Boží lásce.**“ Jako Boží děti se tedy musíme víc snažit – ve skrytosti a tichu, ale i nepokrytě a veřejně.

Ano, je to náročné. Navíc tu stále máme složité teorie, že Pán Bůh vlastně není. A když náhodou možná někde je, tak rozhodně nestvořil člověka, nýbrž opici. Archeologové z univerzity v Tel Avivu teď tvrdí, že objevili lidské zuby staré 400 tisíc let. Tito vědci věří (hle, i oni věří!), že patří prvním představitelům druhu *Homo sapiens*. Abychom se vyhnuli zmatkům a věděli, v Koho věříme, doporučuji zasloutěžit si v naší velké katechetické soutěži. Kdo víc ví, zpravidla i víc věří. A kdo věří, ví, proč je vlastně šťastný. Zmizí i některé otázky, jako třeba tato, pokoušející se **atakovat křesťanství v jeho samé podstatě:** „Hele, a když teda existuje Bůh, proč je na každém kostele hromosvod?“

-zd-

9. I.	Ne	Svátek Křtu Páně Iz 42,1–4.6–7, Žl 29, Sk 10,34–38, Mt 3,13–17	16. I.	Ne	2. neděle v mezidobí Iz 49,3.5–6, Žl 40, I Kor 1,1–3, Jan 1,29–34
10. I.	Po	sv. Agathon (Dobromil) Žid 1,1–6, Žl 97, Mk 1,14–20	17. I.	Po	Památka sv. Antonína, opata Žid 5,1–10, Žl 110, Mk 2,18–22
11. I.	Út	ct. Marie Elekta Žid 2,5–12, Žl 8, Mk 1,21b–28	18. I.	Út	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů Žid 6,10–20, Žl 111, Mk 2,23–28
12. I.	St	sv. Probus (Pravoslav) Žid 2,14–18, Žl 105, Mk 1,29–39	19. I.	St	sv. Márius a Marta a jejich synové Žid 7,1–3.15–17, Žl 110, Mk 3,1–6
13. I.	Čt	sv. Hilarius z Poitiers, biskup a učitel církve Žid 3,7–14, Žl 95, Mk 1,40–45	20. I.	Čt	sv. Fabián, papež a mučedník; sv. Šebestián, mučedník Žid 7,25 – 8,6, Žl 40, Mk 3,7–12
14. I.	Pá	sv. Sáva Srbský Žid 4,1–5.11, Žl 78, Mk 2,1–12	21. I.	Pá	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice Žid 8,6–13, Žl 85, Mk 3,13–19
15. I.	So	sv. Pavel Poustevník Žid 4,12–16, Žl 19, Mk 2,13–17	22. I.	So	sv. Vincenc, jáhen a mučedník Žid 9,2–3.11–14, Žl 47, Mk 3,20–21

Res Claritatis MONITOR – publicistický třináctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Bc. Mária Pešeková, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

